

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobce: **X**, narozený X
státní příslušnost Moldavská republika
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, IČ 00007064
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2024, č. j. CPR-36139-3/ČJ-2024-930310-V242

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V této věci správního vyhoštění se soud zabývá posouzením překročení oprávněného pobytu státního příslušníka Moldavské republiky na území České republiky vyplývajícího z omezení vstupu a pobytu na 90 dnů během období 180 dnů.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

I. Shrnutí stavu věci ve správním řízení

2. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pracoviště Pardubice (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) rozhodla dne 5. 6. 2024 pod č. j. KRPE-51748-23/ČJ-2024-170022-SV (dále také jen „*rozhodnutí o vyhoštění*“ nebo „*prvostupňové rozhodnutí*“) dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), o správním vyhoštění žalobce s dobou neumožnění vstupu na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „*členských států Evropské unie a smluvních států*“) v délce tří let od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území členských států Evropské unie a smluvních států. Dobu k vycestování stanovila do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění, resp. odpadnutí zákonných důvodů způsobujících nevykonatelnost rozhodnutí. Ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců neshledala důvody znemožňující žalobcovo vycestování.
3. Důvodem uložení správního vyhoštění měl být pobyt žalobce na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
4. Proti rozhodnutí o vyhoštění podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku zamítl a rozhodnutí o vyhoštění potvrdil (dále také „*rozhodnutí žalovaného*“).

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

5. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podanou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“) ve spojení s § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
6. Správní orgány dle žalobce nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a neopatřily si dostatečné podklady pro rozhodnutí o vyhoštění. Tím došlo k porušení § 3 a § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále také jen „*správní řád*“).
7. Žalobce dále uvedl, že v řízení nebylo prokázáno, že překročil dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu na území členských států Evropské unie a smluvních států během posledních 180 dnů. Popřel, že poslední vstup žalobce na území schengenského prostoru se datuje ke dni 4. 5. 2023 a rovněž, že na uvedeném území pobýval nepřetržitě od 4. 5. 2023 do 4. 6. 2024. Proto také není pravdou, že od 2. 8. 2023 do 4. 6. 2024 pobýval na území České republiky bez oprávnění. Dále uvedl, že na území České republiky setrvává z důvodu vypuknutí války na Ukrajině, kdy nemohl z území schengenského prostoru vycestovat. Uložené správní vyhoštění je tak nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce a s ohledem na situaci žalobce by bylo namíste překvalifikovat vedené řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců.
8. Žalobce dále vyjádřil nesouhlas se závěrem žalovaného o možnosti vycestovat do Moldavska. V jeho domovské vlasti panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd a není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo. Moldavsko je totiž v ohrožení v důsledku přímé vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu. Žalobce dále poukázal na situaci v Podněstří, kde je situace podobná jako na Ukrajině, přičemž se dá očekávat další

zhoršení bezpečnostní situace. V Podněstří došlo během invaze Ruské federace na Ukrajinu na střelbu z granátometů, série explozí otřásla ministerstvem státní bezpečnosti. Dvě exploze vyřadily z provozu dvojici rozhlasových vysílačů. Žalobce v případě návratu do země původu bude ohrožen na svém životě.

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí, s ohledem na totožnost odvolacích a žalobních námitek odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Přezkum věci soudem

10. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rámci uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí posuzoval jako jeden celek.
11. Žaloba není důvodná.
12. Úvodem soud uvádí, že žalobní námitky jsou opakováním námitek obsažených v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Tyto námitky byly řádně v napadeném rozhodnutí vypořádány. Vzhledem k tomu, že smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, odkazuje soud na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
13. Soud má napadené rozhodnutí za dostatečně podrobné a přesvědčivé. Napadené rozhodnutí obsahuje shrnutí skutkového stavu, vymezení odvolacích důvodů, uvedení právních ustanovení, dle kterých bylo rozhodováno. Závěry žalovaného jsou podloženy skutkovými zjištěními. Soud nemá výhrady k hodnocení jednotlivých podkladů pro vydání rozhodnutí žalovaným a závěrům žalovaného nemá cokoli zásadního vytknout. Soud zdůrazňuje skutečnosti uvedené v následujících bodech odůvodnění tohoto rozsudku.

III.a. Zjištění ze správního spisu

14. Z předložených správních spisů zjistil soud následující pro věc rozhodné skutečnosti.
15. Žalobce, držitel cestovního dokladu s biometrickými údaji vydaným Moldavskou republikou, dle razítek v cestovním dokladu naposledy vstoupil na území členských států Evropské unie a smluvních států bez víza dne 4. 5. 2023. Dne 4. 6. 2024 se podrobil pobytové kontrole v Chrudimi. Dle výsledků šetření v informačních systémech Policie České republiky a cestovního dokladu, který nebyl opatřen žádným vízem nebo platným oprávněním k pobytu, žalobce ke dni pobytové kontroly a ani dříve nedisponoval jakýmkoliv povolením k pobytu na území České republiky či na území jiných členských států Evropské unie nebo smluvních států. Žalobce při výslechu opakovaně potvrdil, že od 4. 5. 2023 do 4. 6. 2024 neopustil území České republiky.
16. Správní orgány subsumovaly z podkladů zjištěný skutkový stav pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce v rozporu s § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců pobýval na území České republiky od 2. 8. 2023 do 4. 6. 2024 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Počátek neoprávněného pobytu byl určen v návaznosti na uplynutí doby osvobození od vízové povinnosti pro vstup a pobyt držitele biometrického pasu vydaného Moldavskem na území, který nepřekročí 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů, a jehož účelem není výkon výdělečné činnosti (viz § 18 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 4 odst. 1 a přílohou II nařízení

Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 z 14. listopadu 2018 a § 4 nařízení vlády č. 215/2017 Sb.). Žalobcův pobyt na území byl oprávněný od 4. 5. 2023 do 1. 8. 2023, tedy po dobu 90 dní od vstupu na území členských států Evropské unie a smluvních států, následně již oprávněný nebyl, neboť žalobce nedisponoval příslušným pobytovým oprávněním.

17. Současně správní orgány odůvodnily, že důsledkem rozhodnutí o vyhoštění není nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce a že nebyly shledány důvody znemožňující žalobcovo vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Dále uvedly konkrétní okolnosti mající vliv na stanovení doby neumožnění vstupu žalobci na území členských států Evropské unie a smluvních států v délce 3 let. Dobu k vycestování stanovily na 30 dní s ohledem na skutečnost, že žalobce je držitelem platného cestovního pasu, který usnadňuje návrat do domovského státu, uvedená doba poskytne žalobci i čas k vyřízení osobních záležitostí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí navíc vypořádal odvolací námitky žalobce.

III.a. Splnění formálních podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění

18. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
19. Podle čl. 4 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. listopadu 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni *státní příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze II jsou osvobozeni od vízové povinnosti stanovené v čl. 3 odst. 1 pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů. Podle přílohy II uvedeného nařízení osvobození od vízové povinnosti se vztahuje na držitele biometrických pasů vydaných Moldavskem v souladu se standardy Mezinárodní organizace pro civilní letectví (ICAO).*
20. Podle čl. 6 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399 ze dne 9. března 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), se jakýmkoli obdobím 180 dnů rozumí *období 180 dnů bezprostředně předcházejících každému dni pobytu.*
21. Podle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců *cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, pokud tento zákon nestanoví jinak.*
22. Z výše uvedených ustanovení a § 4 nařízení vlády č. 215/2017 Sb. vyplývá, že držitelé biometrických pasů vydaných Moldavskou republikou jsou osvobozeni při překračování vnějších hranic od vízové povinnosti pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů, s výjimkou pobytů, jejichž účelem je výkon výdělečné činnosti. Pokud nedisponují příslušným pobytovým oprávněním, není jejich pobyt po uplynutí uvedené doby již oprávněný.

23. V řízení před správními orgány bylo z podkladů založených do správního spisu (zejména kopie cestovního dokladu, výsledků šetření v informačních systémech Policie České republiky, úředního záznamu o pobytové kontrole a protokolu o výsledku žalobce) zjištěno, že žalobce, držitel cestovního dokladu s biometrickými údaji vydaného Moldavskou republikou, naposledy vstoupil na území členských států Evropské unie a smluvních států bez víza dne 4. 5. 2023 a bez jakéhokoliv pobytového oprávnění pobýval na území České republiky do 4. 6. 2024. Jeho pobyt byl tedy v souladu s výše uvedenými ustanoveními oprávněný po dobu 90 dnů od vstupu na území, tedy od 4. 5. 2023 do 1. 8. 2023. Od 2. 8. 2023 do 4. 6. 2024, kdy byla provedena pobytová kontrola, již žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, neboť nebylo zjištěno, že by disponoval příslušným pobytovým oprávněním [viz § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců *a contrario*]. K těmto závěrům správních orgánů nemá soud výhrady.
24. Vzhledem k uvedenému shledal soud námitku žalobce, že nebylo řádným způsobem prokázáno, že by skutečně překročil dobu 90 dnů pobytu na území členských států Evropské unie a smluvních států během období 180 dnů, nedůvodnou. Žalobce v žalobě zásadně pouze popřel skutečnosti řádně zjištěné správními orgány z podkladů založených do správního spisu bez uvedení konkrétních tvrzení a označení důkazů, které by mohly skutkově zjištění správních orgánů o neoprávněnosti pobytu a době jeho trvání zpochybnit.
25. Námitka žalobce, že na území České republiky zůstal z důvodu vypuknutí války na Ukrajině dne 24. 2. 2022, neboť nemohl vycestovat z území schengenského prostoru, byla vypořádána žalovaným v napadeném rozhodnutí na straně 4. Soud nemá výhrady k závěru žalovaného, že je námitka nedůvodná, a to zejména vzhledem ke zcela odlišným tvrzením žalobce při výslechu, kdy uvedl, že mu ve vycestování a v návratu do domovského státu nic nebrání a že důvodem překročení oprávněného pobytu byl jeho zájem vydělat v České republice peníze. Soud nad rámec výše uvedeného uvádí, že probíhající válečný konflikt na Ukrajině obecně může souviset se zákonností výroku rozhodnutí o tom, že vycestování cizince je možné, včetně výroku, kterým je stanovena doba k vycestování. V dané věci však o takový případ nešlo. V řízení nebyly zjištěny skutečnosti, které by návratu žalobce do Moldavské republiky bránily a až následné obecné tvrzení žalobce uvedené v odvolání a v žalobě o nemožnosti vycestování z důvodu války na Ukrajině, které je ve zjevném rozporu s jeho tvrzeními uvedenými při výslechu, zásadně nezpochybňuje závěr správního orgánu I. stupně, resp. žalovaného. Obsah výpovědi žalobce učiněný před správním orgánem I. stupně, který lze hodnotit jako vnitřně nerozporný, nasvědčuje dle soudu tomu, že skutečným důvodem setrvání žalobce na území České republiky i po uplynutí 90 dní je právě zájem vydělat peníze, nikoliv nemožnost vycestovat z důvodu války na Ukrajině.
26. Ze shora uvedeného tedy plyne, že žalobce pobýval od 2. 8. 2023 do 4. 6. 2024 na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobce tak porušil § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, čímž došlo k naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Formální podmínky pro vydání rozhodnutí o vyhoštění žalobce proto byly splněny. Dle soudu si správní orgány v dané věci opatřily pro své rozhodnutí dostatečné podklady, z nichž zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Námitky žalobce týkající se porušení § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu hodnotí soud jako nedůvodné.

III.b. Přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území

27. Žalobce v žalobě namítal, že uložené správní vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, když s ohledem na situaci žalobce bylo na místě překvalifikovat vedené řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců.
28. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
29. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
30. Žalobce v žalobě blíže nekonkretizoval s výjimkou odkazu na „situaci žalobce“, proč má za to, že rozhodnutí o vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Soud tak s přihlédnutím k obecnosti námitky nepřiměřenosti konstatuje, že správní orgány se přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v odůvodnění rozhodnutí zabývaly dostatečně. V této souvislosti soud připomíná, že správní orgán nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všechna kritéria uvedená v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a předjímat u nich případný dopad na rozhodnutí. Postačí výslovně zohlednit důvody, které jsou v daném případě specifické (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-32, bod 25; rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). To také správní orgány učinily. Při hodnocení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce zohlednily zejména obsah jeho výpovědi, kdy sám žalobce uvedl, že případné správní vyhoštění by na něj mělo pouze ekonomický dopad, přihlédly k absenci významných rodinných, kulturních či sociálních vazeb žalobce na Českou republiku a osoby zde žijící, zachovalé rodinné vazby v Moldavsku, kde žijí jeho rodiče, manželka a dvě děti, s nimiž je v pravidelném kontaktu přes sociální sítě, pouze řídkým kontaktům žalobce s jeho sourozenci žijícími v Německu, Rumunsku a Řecku, absenci potřeby lékařské péče s ohledem na dobrý zdravotní stav žalobce a konstatování žalobce, že mu v návratu do Moldavské republiky s výjimkou ekonomického dopadu nic nebrání.
31. Z uvedeného plyne, že žalobce má v Moldavsku zázemí, jeho vazby k zemi původu nejsou zpretrhané, proto lze i vzhledem k jeho věku a dobrému zdravotnímu stavu očekávat zpětné začlenění bez větších problémů. Oproti tomu k České republice žádné významné vazby nemá. Lze proto uzavřít, že žalobce netvrdil a ani jinak v průběhu správního řízení nevyšly najevo skutečnosti, které by svědčily tomu, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Ekonomický dopad správního vyhoštění není v kontextu dalších okolností daného případu, tedy i s přihlédnutím k jeho protiprávním jednáním, kterých se v České republice dopouštěl,

důvodem pro vyslovení nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce.

32. S ohledem na to, že v řízení nebylo zjištěno, že by byl žalobce držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, nebylo namístě rozhodnout v projednávané věci o povinnosti opustit území České republiky nebo členských států Evropské unie a smluvních států dle § 50a odst. 1 písm. c) či odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ani jiný důvod pro vydání rozhodnutí dle § 50a zákona o pobytu cizinců v případě žalobce není dán. Skutková podstata dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců v souzené věci byla naplněna. Správním orgánům proto nezbylo než žalobci správní vyhoštění uložit.
33. Správní orgány tak nepochybily, pokud nevydaly rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců namísto rozhodnutí o vyhoštění.

III.c. Posouzení možnosti žalobce vycestovat do Moldavské republiky

34. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
35. Žalobní námitky týkající se bezpečnostní situace v zemi původu žalobce jsou totožné s odvolacími námitkami. Žalovaný se s odvolacími námitkami vypořádal a rovněž soud má za to, že žalobní námitky spočívající v tvrzené nemožnosti žalobce vycestovat do jeho domovské vlasti z důvodu katastrofální ekonomické situace, vraždění a ohrožení v důsledku války na Ukrajině nejsou důvodné.
36. K bezpečnostní situaci v Moldavsku soud uvádí, že s účinností od 1. 10. 2023 považuje Česká republika celé území Moldavska za bezpečnou zemi původu (srov. § 2 bod 16 vyhlášky č. 328/2015 Sb. ve znění vyhlášky č. 289/2023 Sb.). Za této situace bylo na žalobci, aby prokázal, že jeho vycestování na území Moldavska není možné (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2024, č. j. 5 Azs 200/2021–62, bod 23).
37. Žalobce uvedl v odvolání a v žalobě totožná tvrzení o tom, že by v případě návratu do své země původu byl ohrožen na životě z důvodu tamní bezpečnostní a politické situace a též z důvodu války na Ukrajině. Žalovaný správně poukázal na obecnost žalobcových námitek a absenci tvrzení konkrétních skutečností nasvědčujících tomu, že by žalobci v Moldavsku hrozilo skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný rovněž přilehavě zdůraznil, že překážku vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců lze shledat pouze tam, kde je nebezpečí reálné, skutečné a bezprostředně existující, nikoli tam, kde nastat nemusí, či může nastat jediné v případě přidružení se jiných okolností, kumulací různých neočekávaných situací nebo výskytu skutečností, které nelze dopředu předjímat. Soud souhlasí se žalovaným, že špatná ekonomická situace v zemi původu žalobce sama o sobě není důvodem pro upuštění od uložení správního vyhoštění, Moldavsko je považováno za bezpečnou zemi.
38. I poukaz žalovaného na uplatňování shodných námitek ze strany zástupce žalobce v odvoláních proti rozhodnutím o vyhoštění u dalších občanů Moldavska bez bližší

specifikace ve vztahu ke konkrétnímu cizinci není nepřiléhavý a nasvědčuje závěru o obecnosti žalobní námitky. Soud navíc nepřehlédl, že žalobní námitky neodpovídají tvrzením žalobce při výslechu, dle kterých je ve městě, do kterého se chce žalobce vrátit, bezpečno, a žalobci není znám diskriminační, náboženský, politický nebo jiný závažný důvod, který by mu v návratu do jeho vlasti bránil (podrobně strana 7 a 8 protokolu o výslechu).

39. Pokud jde o tvrzení žalobce týkající se situace v oblasti tzv. Podněstří jako mezinárodně neuznané součásti Moldavska, tak soud ze správního spisu zjistil, že žalobce před vycestováním z Moldávie bydlel ve městě X a do uvedeného města má v úmyslu se v případě správního vyhoštění vrátit. Uvedené město se dle tvrzení žalobce nachází sice blízko hranic s Ukrajinou, nejde však přímo o Podněstří. Proto se soud podrobněji nezabýval žalobními námitkami týkajícími se této oblasti.
40. Soud se s ohledem na shora uvedené skutečnosti může ztotožnit s žalovaným v tom, že v případě žalobce není dáno skutečné a bezprostředně existující nebezpečí, které by mu v případě návratu do Moldavska hrozilo. Žalobcem tvrzené nebezpečí související zejména s válkou na Ukrajině má soud v dané věci za spíše hypotetické. Správní orgány rozhodly o tom, že vycestování žalobce do Moldavska je možné v souladu se zákonem a v této souvislosti správně stanovily dobu k vycestování z území členských států Evropské unie a smluvních států.

III.d. Další žalobní námitky

41. Žalobce v žalobě uvedl další žalobní námitky spočívající v obecném tvrzení o nesplnění podmínek pro vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, stanovení doby neumožnění vstupu na území členských států Evropské unie a smluvních států v délce tří let a stanovení doby k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí. Vzhledem k absenci jejich bližší konkretizace k nim soud uvádí, že podmínky stanovené právní úpravou pro vydání napadeného rozhodnutí byly splněny, stanovená tříletá doba neumožnění vstupu žalobce na území členských států Evropské unie a smluvních států i třicetidenní délka doby k vycestování žalobce byly správními orgány podrobně a přesvědčivě odůvodněny. Soud k závěrům žalovaného a správního orgánu I. stupně nemá výhrady.
42. Soud se rovněž ztotožňuje se závěrem žalovaného týkajícím vypořádání námitky řádného nezjištění skutkového stavu věci z důvodu vydání prvostupňového rozhodnutí následující den po zahájení správního řízení. I soud má za to, že vydání prvostupňového rozhodnutí následující den po zahájení správního řízení nebylo na újmu řádnému zjištění skutkového stavu věci. Správnímu orgánu I. stupně se i v krátkém čase podařilo zajistit dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí o vyhoštění žalobce.
43. V odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal žalovaný na ust. § 169t odst. 11 zákona o pobytu cizinců, dle kterého policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění ve lhůtě do 7 dnů ode dne zahájení řízení. Uvedené ustanovení však bylo zákonem č. 173/2023 Sb. s účinností od 1. 7. 2023, tedy již před vydáním prvostupňového rozhodnutí, zrušeno. Odkaz na vypuštěné ustanovení však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
44. K dále neupřesněným námitkám žalobce o porušení § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu soud uvádí, že porušení výše uvedených zákonných ustanovení neshledal.

IV. Závěr a náklady řízení

45. Soud shrnuje, že ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce a správní orgány správně vyhodnotily možnost vycestování žalobce na území Moldavska. Pro své rozhodnutí si opatřily dostatečné množství relevantních podkladů, z nichž zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. K porušení základních zásad správního řízení nedošlo.
46. Ze všech vyložených důvodů soud shledal žalobu proti napadenému rozhodnutí nedůvodnou. Protože v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlédnout z úřední povinnosti, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
47. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 2. říjen 2024

Jaroslav Vávra, v. r.
soudce